Puterea minții întărite de har

La începutul secolului trecut, Rusia a fost zguduită de felurite mișcări anarhice, care anunțau o adâncă criză de stat. Se formaseră tot felul organizații politice care pretindeau că iubesc poporul, dar neavând ca temelie credința în Dumnezeu. În acea vreme, Dumnezeu a ridicat un om puternic în faptă și în cuvânt: episcopul Ermoghen. Cu darul pe care-l avea, ierarhul a văzut amenințarea unui duh antihristic: „precum un uragan înfiorător, el spărgea val cu val lumea zidită de Dumnezeu și, de fiece dată, în acest va se reflecta, ca într-o picătură, viitorul îndepărtat. Iar din această pricină, mulți, luând acest viitor drept prezent, au încetat a se mai împotrivi răului cu toată puterea lor". Întărit de har, Sfântul Ermoghen nu s-a lăsat pradă acestei înșelări, ci s-a luptat cu toată puterea pentru Biserică și neam. Iar bolșevicii i-au legat mâinile Sfântului și l-au înecat la 16 iunie 1918. **(S.C.)**

Adelina a crescut într-o familie frumoasă. Mai are doi frați gemeni și o soră cu trei ani mai mare. Într-o zi, pe când se întorcea de la școală, a văzut un crocodil. În câteva clipe, crocodilul a dispărut. Deși nu are decât 13 ani, Adelinei nu i s-a părut normal ca pe străzile orașului să se plimbe în voie o asemenea sălbăticiune. Însă nu prea avea cui să-i mărturisească întâmplarea și întrebările care-i răsăriseră în minte după. Nefiind ascultată nici de părinți, nici de sora cea mare, Adelina prefera să-i vorbească motanului ei, Sleepy.

Și i-a spus simplu cum că, la marginea orașului, era o uriașă mlaștină și că acolo trăiau mulți crocodili. Era greu de spus cam câți. Ceea ce i se părea un pic ciudat era faptul că oamenii orașului obișnuiau să se ducă acolo și să se plimbe pe marginea mlaștinii. Fusese și ea în câteva rânduri cu ai săi, mai puțin cu mama, care nu voia să-i viseze noaptea. De departe, de la indicatorul pus special în locul acela, priveau cu binoclul înspre ei. „Crocodilii stau în general ascunși în mâl sau printre trestii"[1], îi spusese tata. Ei, și atunci cum se făcea că ea văzuse unul pe stradă?

PRIMELE SEMNE

– Tată, s-a întâmplat vreodată ca un crocodil să iasă din mlaștină și ajungă, să zicem, în oraș?

– De unde până unde îți vin astfel de idei? Ai grijă că râde lumea de tine!

Era limpede că i se părea o idee absurdă. Dar, într-o dimineață, Adelina i-a surprins pe părinții săi discutând despre un crocodil care s-a plimbat în timpul nopții prin oraș. „N-a stat prea mult. A dat o raită prin centru și apoi s-a întors la el în mlaștină". Știrea apăruse în ziar. Se anunța că „se vor lua măsuri".

În primul rând, crocodilul era un animal periculos. Oricât s-ar spune că crocodilul de mlaștină nu seamănă cu cel de pe Nil, totuși nimeni nu poate dovedi că apropiindu-te de o astfel de bestie nu vei fi sfâșiat. Era, bineînțeles, un pericol pentru oraș. În al doilea rând, era o imprudență din partea celor ce conduceau, fiindcă nu secaseră mlaștina, ci o păstraseră, chipurile, ca pe un fel de muzeu. Trecuse timpul și, pe fondul moleșelii istorice pe care orașul o traversa, crocodilii se înmulțiseră. Deocamdată, nu ieșise decât unul. Dar cine știe ce se putea întâmpla în zilele care aveau să urmeze?

Pe mulți i-a mirat când unul dintre vecini a anunțat că a găsit un crocodil în subsolul casei. A venit imediat poliția și pompierii. L-au legat fedeleș și l-au purtat ca pe un trofeu în văzul tuturor. Fusese o izbândă, însă stăpâna casei a spus oftând: „Mă tem că ăsta e doar începutul". Tatăl Adelinei a verificat și el subsolul, ca atâția alți cetățeni.

Mama ei era, în schimb, îngrijorată. Ar fi vrut ca mlaștina să fie înconjurată cu un gard de sârmă ghimpată, însă așa ceva nu se putea. Mlaștina era incredibil de mare. Când ajunsese atât de întinsă? Nu se știa. Dar parcă niciodată nu atinsese dimensiunile acelea îngrijorătoare. De fapt, descopereau cu toții că mai nimeni nu știa pe ce suprafață se întindea mlaștina. Cât timp ei fuseseră prinși cu alte treburi, dintr-o neatenție istorică, mlaștina cuprinsese poate toate ținuturile dimprejur, iar crocodilii colcăiau în mâlul acela infect. Ce dacă experiența aceea cu crocodilul din subsol arătase că lighioana nu era agresivă? Nu fusese agresivă fiindcă nu prinsese momentul. Dar se știa că îndată ce s-ar fi întors cineva cu spatele, crocodilul l-ar fi sfâșiat. Oricum, pe Adelina o mirase mult faptul că crocodilul fusese dus înapoi în mlaștină, pe când tatălui i se păruse firesc.

INVAZIA

Se întâmplă uneori în istorie ca nepăsarea, neatenția și uitarea să fie plătite scump. Într-adevăr, după cum s-au temut unii oameni, puțini, ce-i drept, crocodilii au invadat orașul. Erau câtă frunză și câtă iarbă. Nimeni nu-și închipuise că pot fi atât de mulți, încât să nu mai încapă în mlaștină. Adelina nu avea de

Sfânta Muceniță Evdochia (1 martie)

Cuviosul Hristodul din Patmos (16 martie)

unde să știe, însă tatăl ei ar fi trebuit să-și aducă aminte că, într-o epocă, nu demult apusă, diferite soiuri de rinoceri invadaseră orașul și-l ocupaseră. Cât de asemănător se purtau și aceste reptile, înaintând pe mai multe coloane și ocupând principalele bulevarde!

Cei mai mulți, desprinși de realitate, cumva lunatici, spuneau: „Nu te teme, dragă, că la noi pe stradă n-o să vină…". Centrul era ocupat, iar cei de la periferii, de prin cartiere insistau că încă este bine. La ce grad de amăgire se ajunsese! Orașul trăia halucinant într-o înșelare cvasicolectivă. Puține minți mai rămăseseră limpezi și puteau judeca lucrurile așa cum erau: grave.

Autoritățile îndemnau la izolare, la retragere, la baricadare. Crocodilii nu trebuiau provocați, ca să nu devină agresivi. „Vom dialoga cu crocodilii de mlaștină, vom găsi un limbaj comun". Adelina era un pic speriată. Orașul lor fusese dintotdeauna liniștit și fericit. Copilăria ei, de asemenea, fusese minunată. Invazia istorică a crocodililor schimbase totul. Chiar și mințile locuitorilor orașului se schimbau într-un chip ciudat. Considerau că crocodilii nu sunt atât de răi, că se poate viețui și alături de ei. Unii chiar îi aplaudau și mulți s-au luat după ei, fiindcă lighioanele dădeau semne că apreciau aplauzele.

Cum să viețuiești alături de ei? Nu ar fi o nebunie? Și totuși, oamenii aveau o mare capacitate de a se adapta. Dacă astea sunt vremurile, atunci trebuie să mergem înainte cu sau fără crocodili. Ca și cum ar fi fost tot una!

Se ivise și o dihonie, un fel de vrajbă între oameni, că pierise pacea. Unii susțineau că traiul comun nu va dăuna, ba chiar va fi ca un fel de propășire, pe când ceilalți refuzau total o viață de mâl. Fiindcă, trebuie spus că, odată ajunși în oraș, crocodilii scuipaseră tot mâlul pe care-l înghițiseră și transformaseră orașul într-un fel de colonie mlăștinoasă. Tone de mâl se revărsaseră pe străzi, încât nu mai aveai loc curat pe care să calci.

Unii spuneau: „Am trăit ani de zile ca niște adormiți și nu am văzut pericolul". Alții răspundeau: „Ce-ar fi să nu provocați panică în oraș? Crocodilii n-au mâncat deocamdată pe nimeni".

Ceea ce observase Adelina la tatăl ei o uimise. El susținea, nici mai mult, nici mai puțin, că „crocodilul este un animal uluitor, o fabuloasă creație a naturii. Iar egiptenii știau acest lucru, din cauza aceasta îi venerau pe crocodili. Cred că este important, vital pentru noi să luăm exemplu de la ei. Crocodilii sosiți în orașul nostru ne arată de fapt calea pe care trebuie să o urmăm". Cum putea tatăl să gândească așa? Era ca și cum refuza să vadă realitatea! Sau poate că nici nu o vedea.

Așa cum aflase, din alte surse, crocodilii aveau o minte mlăștinoasă. Ei urmăreau să introducă mâl până și-n mintea oamenilor. Tatăl urmărea comunicatele autorităților și i se părea că sunt liniștitoare, însă mama a exprimat cu forță un adevăr: „Ce rușine!".

Într-adevăr, era rușinos să te faci că nu înțelegi ce vor să spună crocodilii și să susții că, „date fiind condițiile istorice actuale, trebuie să ne pliem…”. În realitate, aceste bestii care ocupaseră orașul decretaseră: „Orașul vostru nu ae nici un drept istoric la existență. Pe locul unde v-ați construit orașul se afla o mlaștină și el trebuie să devină o mlaștină. Vă acordăm încă un scurt timp de gândire, dar nu aveți decât două opțiuni: ori reveniți în mlaștină de bună voie, ori vă înecăm în mlaștină”.

SOLUȚII

Crocodelizarea și mlăștinizarea au pătruns peste tot. În Justiție, în spitale și în școli. Poate fi și în biserici, la ritmul în care se impune noua ideologie. Cei care nu suportă cătușa aceasta ideologică s-au cățărat pe acoperișurile caselor și acolo dezbat. „Ce ne facem acum?”. „Nu vorbi atât de tare că se aude!”. „De fapt toți suntem niște lași”. „Eu nu cred că suntem niște lași, trebuie doar să ne organizăm”. „Cum să ne organizăm, când ne este frică?”. „Nu ne este frică pentru noi, ne este frică pentru copiii noștri”. „Nu ne putem lupta cu ei”. „Ne-am făcut comozi. Ne-a plăcut mai mult să ne plimbăm prin mall și să stăm în fața ecranelor decât să ne pregătim de luptă cu crocodilii”. „Oameni buni, crocodilii fac liste cu cei care îi critică”. „Au început să dispară oameni din oraș”. „N-avem voie să-i criticăm nici în gând?”. „Doar pe întuneric. Dacă îi critici în gând în timpul zilei, acest lucru se va vedea pe fața ta și ești pierdut”.

Așa se adâncesc crocodelizarea și mlăștinizarea. Frica noastră scoate crocodilii din mlaștină. Mai mult, transformă casa și viața într-o mlaștină. Oamenii din oraș au început să sufere de autocenzură severă. Mai ales tatăl Adelinei suferea de această boală. Mama i-a și spus într-o noapte: „Nu te mai înțeleg. Parcă nu mai ești același om. Îi lauzi pe crocodilii de mlaștină. Ai devenit treptat foarte docil. Tot ce ne cer ei ți se pare normal, chiar bine-venit… Nimeni nu-ți cere să fii în mod vizibil atât de favorabil crocodililor. Sunt și oameni, în cartierul nostru, care se supun, dar care tac. Una e să te supui cu entuziasm, și alta e să te supui tăcând. Tu începi să te supui cu entuziasm”.

Tatăl Adelinei credea că „lupta asta e pierdută pentru eternitate” și că „noi nu vom avea niciodată puterea de a-i goni”. Și a adăugat: „Mă tem însă că în curând crocodilii de mlaștină ne vor controla și gândurile. Nu vom mai putea purta discuții de felul acesta nici pe întuneric”.

Noul tăvălug ideologic induce această stare anormală a minții. Un fel de paralizie a oricărei strategii autentice de luptă. Ca și la începutul veacului al XIX-lea, când în Rusia țaristă se vânturau activiștii de partid cu ideologia lor anarhistă, și acum s-au ivit semnele unui duh antihristic care atacă voința, hotărârea, lucrarea. „La ce bun?”, se întreabă mulți. Tinerii, în mare parte, nu sunt pregătiți de o astfel de luptă, ci sunt gata să accepte orice li s-ar cere, fie și crocodelizarea și mlăștinizarea.

Și totuși, Adelina s-a împotrivit din răsputeri acestui duh antihristic. Ea credea cu toată ființa ei că frumusețea va salva lumea. Soluția ei este rezistența prin cultură și adevăr. O altă soluție este cea a Sfântului episcop Ermoghen, care a pecetluit cu moartea sa lupta pentru Biserică și neam. Până acolo se cade să mergem.

Lupta nu este mai dinainte pierdută, dar se poate pierde în mintea noastră, dacă nu suntem atenți la mișcările ei. Ca să nu ne trezim mirați, într-o dimineață, inundați de o mlaștină de care nu ne mai putem descotorosi. Cine-și păzește mintea cu toată virtutea sa nu va înceta o clipă a se împotrivi răului cu toată puterea. ■

Sergiu Ciocârlan

[1] Matei Vișniec, *Consulatul Lunii* (Humanitas Jr., 2025).
[2] Sfântul Mucenic Ermoghen, *Sfârșitul veacurilor pe înțelesul tuturor* (Sophia, 2025).

„Dumnezeu dragoste este" I Ioan 4:8

IC XC NI KA

FAMILIA ORTODOXĂ

martie
nr. 3 (206) / 2026

NINEL GANEA
Bonjurism anticreștin

IRINA BAZON
Transumanismul aplicat sexualității sau cazul Fox Varian

PĂRINTELE CEZAR AXINTE
Și acum rămân acestea trei: pocăința, lacrimile și smerenia

tema numărului:
LUMINEAZĂ-MI ÎNTUNERICUL!